

چکیده

این پژوهش با هدف رابطه بررسی هوش معنوی، سرزندگی و خودکنترلی با اهمالکاری تحصیلی دانش آموزان شهر رشت انجام شده است. این پژوهش از نوع همبستگی است، جامعه مورد مطالعه، کلیه دانش آموزان شهر رشت در سال ۱۳۹۵ می باشد، تعداد این دانش آموزان در ناحیه یک (ناحیه مورد پژوهش) در دوره اول در پنج دبیرستان دخترانه ۱۲۵۰ نفر می باشد که به روش نمونه گیری خوشه ای ۲۹۱ نفر به عنوان نمونه از طریق جدول مورگان انتخاب شدند و پرسشنامه هوش معنوی بدیع و همکاران (۱۳۸۹)، مقیاس سرزندگی ودسی (۱۹۹۷)، مقیاس خودکنترلی تانجنی (۲۰۰۴)، پرسشنامه سنجش اهمال کاری تحصیلی دانشجویان (PASS) سولومن و راثلبوم (۱۹۸۴) بر روی آنها اجرا شد. نتایج با استفاده از آزمون ضریب همبستگی پیرسون و رگرسیون چندگانه تجزیه و تحلیل شد. نتایج تحلیل رگرسیون نشان داد که در تبیین اهمالکاری از روی متغیر بین هوش معنوی، متغیر پیش بین $R^2 = ۰/۰۳۳$ از واریانس متغیر ملاک را تبیین و پیش بینی می کنند همچنین نتایج ضریب همبستگی پیرسون نشان می دهد که بین هوش معنوی با اهمالکاری، رابطه منفی و معناداری وجود دارد ($P < ۰/۰۱$) نمرات سرزندگی و اهمالکاری، رابطه معناداری وجود ندارد ($P > ۰/۰۱$) و بین اهمالکاری و خودکنترلی رابطه مثبت و معناداری وجود دارد ($P < ۰/۰۰۵$) با توجه به نتایج فوق، آموزش مهارتهای مربوط به معنویت و هوش معنوی برای افزایش خودکنترلی، سرزندگی و کاهش اهمالکاری در دانش آموزان ضروری به نظر می رسد.

واژگان کلیدی: هوش معنوی، سرزندگی، خودکنترلی، اهمالکاری تحصیلی.